

- 2) Ερωτάται αν μπορεί να υποστηριχθεί ότι, εφόσον ένα αυτοκίνητο όχημα υπόκειται σε παρόμοιο φόρο, ήτοι σε φόρο λόγω ρυπάνσεως [της ίδιας υφής και προς τον αυτό σκοπό, ήτοι τον σεβασμό του περιβάλλοντος σύμφωνα με τις αρχές και τους στόχους των άρθρων 174 επ. ΣΕΚ (παραλειπόμενα)], επ' ευκαιρία της πρώτης ταξινομήσεως σε άλλο κράτος μέλος, είναι εφικτή η καθιέρωση ενός τέτοιου φόρου λόγω ρυπάνσεως με τους ίδιους στόχους όπως εκείνοι του άρθρου 174 επ. της ΣΕΚ, ακόμη και αν το εν λόγω όχημα είχε ήδη επιβαρυνθεί με φόρο λόγω ρυπάνσεως σε άλλο κράτος μέλος.
- 3) Τέλος, σε αντίθετη περίπτωση, ήτοι αν το αυτοκίνητο όχημα δεν επιβαρύνθηκε σε άλλο κράτος με φόρο λόγω ρυπάνσεως (είτε λόγω του ότι δεν υφίσταται παρόμοιος φόρος είτε για οποιονδήποτε άλλο λόγο), πλην όμως με τη διαδοχική ταξινόμηση σε άλλο κράτος μέλος, επί παραδείγματι στη Ρουμανία, όπου εισπράττεται παρόμοιος φόρος, ο φόρος λόγω ρυπάνσεως καταβάλλεται κατά την πρώτη ταξινόμηση εντός του συγκεκριμένου κράτους μέλους, ερωτάται αν μπορεί να θεωρηθεί ότι παραβιάζονται οι αρχές της τελωνειακής ενώσεως ή της προβλεπόμενης στα άρθρα 23, 25 και 90 ΣΕΚ απαγορεύσεως της έμμεσης προστασίας των εθνικών προϊόντων.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Hof van Cassatie van België (Βέλγιο) στις 17 Μαρτίου 2010 — Greenstar-Kanzi Europe NV κατά 1. Jean Hustin και 2. Jo Goossens

(Υπόθεση C-140/10)

(2010/C 161/27)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο

Hof van Cassatie van België

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αναιρεσείουσα: Greenstar-Kanzi Europe

Αναιρεσίβλητοι: Jean Hustin

Jo Goossens

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Πρέπει το άρθρο 94 του κανονισμού (ΕΚ) 2100/94⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 27ης Ιουλίου 1994, για τα κοινοτικά δικαιώματα επί φυτικών ποικιλιών, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 873/2004 του Συμβουλίου της 29ης Απριλίου 2004⁽²⁾, σε συνδυασμό με τα άρθρα 11, παράγραφος 1, 13, παράγραφοι 1 έως 3, 16, 27 και 104 του πιο πάνω κανονισμού (ΕΚ) 2100/94, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι ο κάτοχος του δικαιώματος ή ο κάτοχος άδειας εκμεταλλεύσεως δύναται να ασκήσει αγωγή επί παραβάσει κατά οποιουδήποτε προβαίνει σε ενέργειες σχετικά με υλικό που πωλήθηκε ή μεταβιβάστηκε στον

τελευταίο από τον κάτοχο άδειας εκμεταλλεύσεως, όταν δεν έχουν τηρηθεί οι περιορισμοί που είχαν συνομολογηθεί, για την περίπτωση πωλήσεως του υλικού αυτού, στη σύμβαση χορηγήσεως άδειας εκμεταλλεύσεως που είχε συναφθεί μεταξύ του κατόχου της άδειας εκμεταλλεύσεως και του κατόχου του κοινοτικού δικαιώματος επί φυτικής ποικιλίας;

- 2) Αν ναι, έχει σημασία για την αξιολόγηση της παραβάσεως το ότι εκείνος που προέβη στις πιο πάνω ενέργειες γνώριζε ή όφειλε να γνωρίζει τους περιορισμούς που είχαν τεθεί με την προαναφερθείσα σύμβαση χορηγήσεως άδειας εκμεταλλεύσεως;

⁽¹⁾ ΕΕ L 227, σ. 1.

⁽²⁾ ΕΕ L 162, σ. 38.

Προσφυγή της 16ης Μαρτίου 2010 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Βασιλείου των Κάτω Χωρών

(Υπόθεση C-141/10)

(2010/C 161/28)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: V. Kreuschitz και M. van Beek)

Καθού: Βασίλειο των Κάτω Χωρών

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να διαπιστώσει ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, μη θεσιζόντας όλα τα μέτρα για να θέσει τέλος στη ρύθμιση κατά την οποία ορισμένες παροχές κοινωνικής ασφαλίσεως δεν χορηγούνται σε υπηκόους άλλων κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ενώσεως οι οποίοι εργάζονται σε δεξαμενές αντήσεως πετρελαίου στις Κάτω Χώρες, παρέβη τις υποχρεώσεις που έχει από τα άρθρα 13, παράγραφος 2, στοιχείο α', και 3, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71⁽¹⁾ και από τα άρθρα 45 έως 48 ΣΛΕΕ·

— να καταδικάσει το Βασίλειο των Κάτω Χωρών στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

- 1) Στο πρόσφατο παρελθόν, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ζήτησε κατ' επανάληψη από την Επιτροπή πληροφόρηση σχετικά με το ότι Πορτογάλοι υπήκοοι που εργάζονται σε δεξαμενή αντήσεως πετρελαίου στην ολλανδική υφαλοκρηπίδα και που κατοικούν στην Πορτογαλία δεν απολαύουν των συνθηκών εργασίας και κοινωνικής ασφαλίσεως που ισχύουν για τους εργαζόμενους που κατοικούν στις Κάτω Χώρες.

- 2) Κατά συνέπεια, η Επιτροπή, σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 226 ΕΚ, νυν άρθρου 258 ΣΛΕΕ, απέστειλε στις Κάτω Χώρες προειδοποιητική επιστολή και αιτιολογημένη γνωμοδότηση. Εκεί, η Επιτροπή εξέθεσε ότι, κατ' αυτήν, η ολλανδική νομοθεσία περί κοινωνικής ασφαλίσεως πρέπει να έχει εφαρμογή και επί των υπηκόων άλλων κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης οι οποίοι εργάζονται σε δεξαμενές αντλήσεως πετρελαίου στις Κάτω Χώρες και ότι η άρνηση των ολλανδικών αρχών να χορηγήσουν στα πρόσωπα αυτά τις παροχές κοινωνικής ασφαλίσεως της ημεδαπής αντίκειται στον τίτλο II του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71, και ειδικότερα στο άρθρο του 13, παράγραφος 2, στοιχείο α', και στο άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, καθώς και στα άρθρα 39 έως 42 ΕΚ, νυν άρθρα 45 έως 48 ΣΛΕΕ.
- 3) Μέχρι σήμερα οι Κάτω Χώρες δεν έχουν ακόμα θεσπίσει όλα τα μέτρα για να θέσουν τέλος στην εθνική ρύθμιση κατά την οποία ορισμένες παροχές κοινωνικής ασφαλίσεως δεν χορηγούνται σε υπηκόους άλλων κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης οι οποίοι εργάζονται σε δεξαμενές αντλήσεως πετρελαίου στις Κάτω Χώρες.
- 4) Από τα προεκτεθέντα η Επιτροπή συνάγει ότι οι Κάτω Χώρες, αρνούμενες να χορηγήσουν συγκεκριμένες παροχές κοινωνικής ασφαλίσεως σε υπηκόους άλλων χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης οι οποίοι εργάζονται σε δεξαμενές αντλήσεως πετρελαίου στις Κάτω Χώρες, παρέβησαν τις υποχρεώσεις που έχουν από τα άρθρα 13, παράγραφος 2, στοιχείο α', και 3, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 και από τα άρθρα 45 έως 48 ΣΛΕΕ.

(¹) Κανονισμός του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 73).

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Hof van Beroep te Brussel στις 29 Μαρτίου 2010 — Express Line NV κατά Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie

(Υπόθεση C-148/10)

(2010/C 161/29)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο

Hof van Beroep te Brussel

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: Express Line NV

Καθού: Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Μήπως οι διατάξεις της οδηγίας 97/67/ΕΚ (¹) της 15ης Δεκεμβρίου 1997 σχετικά με τους κοινούς κανόνες για την ανάπτυξη της εσωτερικής αγοράς κοινοτικών ταχυδρομικών υπηρεσιών και τη βελτίωση της ποιότητας των παρεχομένων υπηρεσιών, όπως τροποποιήθηκε από την οδηγία 2002/39/ΕΚ (²), και ειδικότερα, αλλά όχι μόνον, το άρθρο της 19, ειδικά με γνώμονα τις τροποποιήσεις που επέφερε η οδηγία 2008/6/ΕΚ (³) που πρέπει να μεταφερθούν στο εθνικό δίκαιο το αργότερο στις 31 Δεκεμβρίου 2010, πρέπει να νοηθούν και ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι δεν επιτρέπεται στα κράτη μέλη να καταστήσουν μια εξωτερική διαδικασία παραπόνων υποχρεωτική για τους φορείς παροχής μη καθολικών ταχυδρομικών υπηρεσιών επειδή:

i) όσον αφορά τις διαδικασίες παραπόνων οι οποίες ισχύουν για την προστασία των χρηστών ταχυδρομικών υπηρεσιών η οδηγία προβαίνει σε πλήρη εναρμόνιση· ή

ii) η υποχρέωση αυτή είχε επιβληθεί από την οδηγία 2002/39/ΕΚ μόνο στον φορέα παροχής της καθολικής υπηρεσίας και από την οδηγία 2008/6/ΕΚ επιβάλλεται σε όλους τους φορείς παροχής καθολικών υπηρεσιών, ενώ κατά το κείμενο του άρθρου 19, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας 2008/6/ΕΚ τα κράτη μέλη δύνανται μόνο να ενθαρρύνουν, αλλά όχι να επιβάλουν, την πρόβλεψη ανεξάρτητων διαδικασιών λύσεως διαφορών μεταξύ φορέων παροχής μη καθολικών ταχυδρομικών υπηρεσιών και τελικών χρηστών;

- 2) Αν στο πρώτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι, αυτή καθ' αυτή, η ταχυδρομική οδηγία απαγορεύει στα κράτη μέλη να υποβάλουν υποχρεωτικά τους φορείς παροχής μη καθολικών ταχυδρομικών υπηρεσιών σε εξωτερική διαδικασία παραπόνων, όπως προβλέπεται στο άρθρο 19, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, για τους φορείς παροχής καθολικών ταχυδρομικών υπηρεσιών, μήπως πρέπει οι αρχές της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών (άρθρα 49 επ. ΕΚ, νυν άρθρα 56 επ. ΣΛΕΕ) να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι περιορισμοί της ελεύθερης κυκλοφορίας υπηρεσιών που εισάγονται από ένα κράτος μέλος για επιτακτικές ανάγκες γενικού συμφέροντος προστασίας των καταναλωτών, βάσει των οποίων οι φορείς παροχής μη καθολικών ταχυδρομικών υπηρεσιών υπόκεινται υποχρεωτικά στην εξωτερική διαδικασία παραπόνων που προβλέπεται στο άρθρο 19, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, για τους φορείς παροχής καθολικών ταχυδρομικών υπηρεσιών, είναι συμβατοί με τη Συνθήκη για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ακόμη και αν, στο πλαίσιο της εφαρμογής της σχετικής διαδικασίας παραπόνων,